JOZIP PRAVEDNI

TO JEST SKAZANJE KAKO SINOVI

JAKOVA PATRIARKE

PRODAſE JOZIPA BRATA SVOGA IZMAELICHANOM

SLOXENO

I U ÇETRI PIVANJA RAZDILJENO

OD

POPA PETRA VULETICHA

KASTELJANINA

A SADA IZNOVA UTIſTENO, I OD NIKIH

POMANJKANJA PONAPRAVLJENO

S' NADOMETKOM DVIJU PISAMA DUHOVNIH

U SPLITU 1843.

U TIſTIONICI OLIVETI I DRUXBENICE.

KAISERLICHE KOENIGLICHE
WIEN
HOFBIBLIOTHEK

DOBROSTIVOM STIOCU.

Dragi ſtioçe do-istine jest mnogo vecha moja xelja nego primalahni um koji imam, nitisam vridan çinit' vidi-ti na-svitlosti moj koji posao. Ali brate nisam s' ovom svarhom ni usu-diose, dali jedinom xeljom za bit koristan priprostitim kipim naroda sla-vnoga, jerbo s' jedne strane bilami-je priporuçena, i traxena od mnogih Pisma od Jozipa pravednoga, a s' dru-

ge baſ (moremrechi) osirochen-je toliko naſ Slavni Jezik, daje dobar dio i zapuſtien; a pak ako-se i çuje gdigod ſto pivati nisu drugo nego izpraznosti. Ovakovo razmiſljanje jest-me usilovalo dase usudim ṣ' vlastitim troſkom çinit' priſtampati reçenu Pismu, buduchi daje bila davno utiſtena, i tako muçnoje vech iznachi njezinih izgledâ. Na dospitku ove hocheſ nachi dvi druge Pismice Duhovne. Ove molimte i druge bogoljubne pivaj kojenosu Duſi korisne, à ostavise od hakanja, i od ekanja. Po-radi uljudna izgovora, molim tvoju razumnu pamet, da izreçeſ onako kako-tise bolje vidi, a mojoj malo-umitnosti prosti, i Bog-nam bio upomochi.

PIVANJE I.

Kada staſe u Kananu
  Patriarka stari Jakov,
  U oçevu onom stanu,
  Kêse zvaſe stan Ixakov.
Dozva Jozu sina svoga;
  Ljubeznivo reçe njemu:
  Pojdi, sinko, u ime Boga
  K' bratji tvojoj u Sikemu.
Onde jesu bratja tvoja,
  Stada naſa onde svesu;
  Pitaj sinko, jeda koja
  Od potribe njima jesu.
Bratju tvoju ti pozdravi,
  Kada najpri dojdeſ k' njima,
  Paka celov od ljubavi
  Poreducheſ dati svima.

I jesuli bracha zdravi,
Sve pomljivo ti izvidi,
I kakosu u napravi
Naſa stada ti razvidi.
Neka, kadse vratiſ k' meni,
Budeſ umjet sva praviti
Da ja sinko poljubljeni,
Jur nebudem tim misliti.
Reçe Jozip, s' dobre volje
Jachut' chajko posluſati,
I ſto budem mochi bolje
Na znanjechut' svaka dati.
Uputise Jozip tada,
Da posluſa oca ú svemu:
Traxech bratju, i njih stada,
Pò svih stranah ù Sikemu.
Sve pomnjivo hoti obachi
Lughe, Polja, i Planinu,
Nit' biliga najde brachi,
Nit' njih zgleda ni xivinu.
Ter xalostan radi toga
Nastojaſe traxit svude:
I moljaſe svedjer Boga,
Damu zaman trud nè bude.

Videchiga çovik bludech
Po pustoʃi onogh mista,
Terse varlo nebogh trudech,
Za çovikom onim prista.
Gdi Mladichu tako hodiʃ?
Upitaga çovik oni,
Druga sobom ter ne vodiʃ,
Kojat' sricha ovde doni?
Evo idjem, reçe, k' brachi
Koi ovdi stada pasu
Nemoguchih ja sad nachi,
Recmi ako gdi znaʃ dasu.
Nisu, reçe, ovde oni,
Ne traxijih, nitse trudi,
Neghse odovle ti ukloni
Jedat' bolje ʃto neprudi;
Alli moreʃ poch viditi,
Biche poʃli k' Dotainu,
Jer veljahu dache iti,
Za napoit moch xivinu.
Çuvʃi riçi od çovika,
Pojde naglo, gdiga upravi,
Jermu xelja bi velika
Bratju svoju da pozdravi.

Kada dojde k' jednoj stazi,
Na varh jedne idje gore,
Nadaleko bratju upazi,
Gdi pod jedne stoju bore.
Ugledavʃih k' njim poteçe
U veselju sarca svoga,
Eno moja bratja, reçe,
Naʃasamih u ime Boga.
Vruche xeli-s' on sastati
S' njima, dase pri pozdravi,
I celov-im oçev dati,
Kaxuch biligh od ljubavi.
Sto prià moxe poskakuje,
Kano vitar k' njima teçe,
U sarcuse jer raduje
Bratju videch na daleçe:
Sadche, reçe, bratja moja
Prama meni iztarçati,
I vesela lica svoja
Men' u lice hoche dati.
Dragocheim, reçe, biti
Dasam ovde k' njima doʃa,
Svichemise veseliti,
Jachu njima bit' raskoʃa.

Alli oni nisu tako,
Kak' on misli, uçinili,
Nego zlobno, i opako
Suproch njem' su besidili.
Jer kakosu joʃ poznali
Iz daleka brata svoga,
Tadsu viche to svichali,
Daga ubiju ne bogoga.
Nenavidost jer prokleta
Sve njih na zlo poticaʃe,
Koja i nas mnogkrat smeta,
I potica sarce naʃe;
Ne mogahu jer podniti,
Daga otac svarh svih ljubi,
Protiv' njemu negh sarditi
Svi ʃkripahu svojim zubi!
Evo, velê, gre sagnavaz
Kî tumaçi sne razlike,
Kako dache on Vladavaz
Nami biti brez prilike.
Hodmo njega mi ubiti,
I takoche on poznati
Sna ʃtochemu napraviti,
Terche nami pak vladati.

I kadaga ubijemo,
U studenaz njeg' varzimo,
Star brez vode kôi najdemo,
A nikomu ne recimo.
Pak hochemo ocu rechi,
Zvir priljuta i nemila
Tvoga sina progonechi
Sarditoga jest izila.
Reçe Ruben, bratjo, toga
Zla Jozipu ne çinimo;
Niti u karv brata svoga
Ruke naſe uloximo.
Negh moremo njega xiva
U studenac oboriti,
Nek u njemu zlo uxiva,
I takoche sam umriti.
A to Ruben govoraſe
Xelech' njega izbaviti,
I o tomu nastojaſe,
Za ocuga povratiti.
Dojde Jozip u te dobi
Dache bratju zagarliti,
Ne mislechi ô njih zlobi,
Niti znaſe ſtoche biti.

Tudga oni naskoçiſe,
Kako zviri brez milosti,
I unj' ruke uloxiſe,
Govorechi mnoge psosti.
On misljaſe dase ſale,
Ter sve s' smihom podnosaſe;
Na tleh pusti daga obale,
Jere zluse ne nadaſe.
Dalli kadga jur svukoſe
I ſkripnuſe nad njim zubi'
Haljinemu odvargoſe,
Tadse nebogh vas izgubi.
Onda pozna, da doisto
O smartimu nastojahu,
I da tamno i neçisto
Suproch njemu promiſljahu.
U studenac njegh vargoſe,
Ne htiſega tot' ubiti,
Blagovati pak sidoſe
I ò njemu besiditi.
Svi veselo blagovahu,
Kako dasu zadobili,
A milosti ne imahu,
Nit na brata njimse smili.

Blagujuchi nazirahu
Na daleko ljude nike,
Kamilie gdi gonjahu
Targovine njih razlike.
Na noghese svi ustaſe
Neznadihu ljude od klesu
Niki od njih pak poznaſe
Izmaelichani dasu.
Ki od zemlje Galaada
U Jegipat putovahu,
Priko onih ter Livadâ
Pram' njimase obrachahu.
Reçe tada Juda brachi,
Mi Jozipa njim prodajmo,
Nit moremo bolje nachi:
Targovcemga ovim dajmo.
Jere daga ubijemo,
To ſtochenam korist biti
A da pinez zanj primemo,
Boljechenam ſtogod biti.
Na te riçi svi pristaſe
Daga ljudem onim dadu,
Kod studenza, u kom staſe,
Potekoſe daga izvadu.

Kadga vanka iztegoſe,
S' njim na putu jednom stahu,
Çim Targovci ti pridoſe,
Kê pomljivo isçekahu.
Nebogh Jozip dignu oçi
Poçe bratju svû moliti,
Suzamise vas omoçi,
I plaçuchi govoriti:
Ajmeh! bratjo moja draga,
Sto od mene tô çinite?
Da ovako mene naga
Kako suxnja sad darxite?
Vi nemate radi çesa
Na mes' tako rasarditi;
Svidoçite vi Nebesa,
I çin' teme oprostiti.
Akolivas kada koga
Jesam, bratjo, uvridio,
Prostitemi zarad Boga,
Koinasje svih stvorio.
Majke, bratjo, ja ne imam,
Nit' kohime pomilova,
Neg' vas samo od kôih primam
Ne pristojna dila ova.

Gdije ljubav, bratjo, gdije,
Medju bratjom vazda ka-je;
Brat za brata karv prolije,
Sarce, i glavu svoju daje.
Milosardje od vas prosim,
Prostitemi, ah! prostite,
I na xalost koju nosim
U mom sarcu, sad pozrite!
Ako zame nemarite,
Ni za tuxne molbe moje,
Na ocase obazrite,
Kôi sam doma ostaoje.
Ovocheme sad çekati,
Dachu doma jurve priti,
I po putih razgledati,
Odklencheme moch viditi.
Jer kadame k' vam odpravi,
Tadmi vele zapovidi,
Vid' jeşuli Bratja zdravi;
Termi barzo dopovidi.
Brinuchese on ò meni,
Gdime doslę doma nebi;
Reche, sinko moj ljubjeni,
Sto-s' dogodi danas tebi.

Da kad çuje, da nikada
Neche mene vech viditi,
Od xalosti, i od jada,
Neche mochse utiſiti.
Smilujtese zarad njega,
Da od suzâ ne poghine;
Jere tuga skonçachega
U' poſtene jur sidine.
Joſter Jozip njih moljaſe .
A Targovci tut' prispiſe,
Njimga oni tot' prodaſe
I za njegse pogodise.
Za dvadeset srebrenjaka
Brata svoga njim prodaſe,
Od kih pinez' oni paka
Svoj svakomu dio daſe.
Pakse bratja odiliſe,
I pojdoſe gdisu stada;
Tu kozlicha uhitiſe.
I ubiſe brez nesklada.
Haljinumu omazaſe
Vruchom karvju od xivine,
Tere k' ocu nju poslaſe,
Da pokriu njih krivine.

K' ocu halju kad priniſe,
    Rekoſemu: eto gledaj
    Zvir Jozipa joh razdriſe,
    Njega k' stanu vech ne çekaj!
Ev' haljina sva od karvi,
    Najdosmoje nigdi ú lugu,
    U kamenju, i u darvi,
    Na visokom jednom krugu.
Çim Haljinu Jakov nazri,
    Pozna, daje Jozipova,
    Svoj' odichu tuxan razdri:
    Halja, reçe, jest njegova!
Tad uzdignu k' Nebu oçi
    Sklopiv' ruke pod kolina,
    Vas suzami obraz smoçi,
    Poçe plakat [illegible]agogh sina:
Ajmeh sinko moj Jozipe,
    Stome zviri ne razdriſe,
    Alli Morske straſne Ribe
    Sarce moje ne iziſe!
Stome voda nije odnila,
    Stome Munja ne opali,
    Od Gromovâ ſtome sila
    Niz brigove ne obali!

Stome pria smart ne umori,
Neghte bratji ja odpravih,
Riç ſtomise ne zatvori,
Prie neghtise onda javih!
Zvir sardita, sinko mili,
Na putute jest susrila,
Od tebeme joh razdili,
A tebeje umorila.
U sve vrime mojih danâ
Ja veseo nechu biti,
Jers' iz sarca moga rana
Nechę u vik odiliti.
Varhu svihte sinko ljubih
Najdraxisi meni bio,
A sad s' tobom sve izgubih,
Jersam tebe izgubio!
Tim Diticha odvedoſe
Ti Targovci, kako roba,
I hodechi ſ' njim pojdoſe
Materina priko Groba.
Gdi Rakela njega mati
Ukopana poçivaſe,
Nad Njom Jozip sta plakati,
I plaçuchi vapiaſe:

Milostiva Majko moja,
Stos' dogodi dabi znala
U tebise duſa tvoja
Za hip nebi uzdarxala!
Za pineze jer prodaſe
Mene bratja brez uzroka,
I targovcem ovim daſe,
Bog damije za svidoka.
Da ti, majko, budeſ xiva,
Po svitubi ti hodila,
Kako majka ljubezniva
Polja, i Gore tib' obila.
Samu sebe, i sva ostala
Stobi mogla nakupiti
Rad menebi ti prodala,
Dame moxeſ odkupiti.
Jere evo mene vodê
U suxanjstvo sina tvoga,
I pò svitu samnom hode
Ne poznajuch ja nikoga!
Jozip tuxan tud plakaſe,
A targovci njega sliſe,
I lipoga upitaſe,
Uzrok plaça koji biſe?

A' on reçe, da Rakela,
Mat' njegova tû lexaſe,
I dasuse u njem smela
Sva chuchenja, da çujaſe.
Paka njega upitaſe:
Koji ljudi ono bihu,
Koji tebe nam prodaſe?
Kojul' sarçbu na te imihu?
A' on reçe, da njegova
Bratja svesu ono bili,
Kojisuse od Jakova
Patriarke porodili.
Da zaſtosu (upitaſe)
Oni tebe nam prodali?
I za malo pinez' daſe,
Kois' uzrok toga imali?
A' on reçe: rad ljubavi,
Kumi otac moj nosaſe,
Halju lipu na me stavi
Terme çesto milovaſe.
Kad vidiſe bratja ina,
Dame otac ljubi tako,
Nenavidit brez naçina
Poçeſeme svakojako.

Paka jednoç zą ovime
Ja spęch, obnoch snjaſemiśe,
Daje xetve doſlo vrime,
I nąa xetvu svak spravise.
Ter dà i jă s' bratjom, naſe
Idoh pomoch xito xeti,
I ſto koji naxinjaſe,
Vexivaſe rukoveti.
Snopi moi ter dighnuti
Da upravno uzgor stahu,
A' njihovi zdol prighnuti,
Snopu momse svi klanjahu.
Opetmise paka snjaſe
Sunce, i Misec dase meni
S' jedanajest zvizd' klanjaſe
Prid mnom stojech ponixeni.
Ja ditinje slidech chudi,
Kadse sutra dan rasvanu,
Terse otac naſ probudi,
I svih çini, dase ustanu;
Totjim kazah sve sne moje,
Pò ditinskom obiçaju,
Koi ocu tlape svoje,
Majci, i Bratji sve skazaju.

Kad od mene çuʃe ova,
Medju sobom zgledaʃese;
A' i lica sva njihova,
Blidom masti pokriʃese.
Zavapiʃe suproch meni,
I rekoʃe, stoche rechi
Tvoji ludi sni maneni,
Ali misliʃ bit nas vechi?
Ali misliʃ dachetise
Otaç jurve u starosti,
I mi bratja klanjatise,
Ponixeni tvoj milosti?
Pak prid ocem od nikoga
Griha, jednoç njih osvadih,
Ter joʃ veche radi toga
Sa svimase njima svadih.
Posli samnom vech nikada
Nisu mirno govorili,
Ni u obraz moj od tada
Oçi svoje upravili.
Dali otac stari Jakov
Mene svarhu svih ljubjaʃe,
I ovoje uzrok takov,
Za ki mene vam prodaʃe;

I reçejim: joſ-su bili
Odluçili mene ubiti;
Dase Juda brat nesmili,
To htijahu izvarſiti.
Kad-to ljudi oni çuſe,
Çudno ostaſe zaçudjeni;
Nizdol glavę svi prignuſe,
Kazahuse prismecheni.
Poçeſega pak tiſiti:
Nu mladichu plaç ostavi,
Bogche tebe uzviſiti,
I postavit joſ u slavi;
Imaobise veseliti
Das' propasnoj bratji ubiga,
Jèrebite moxę biti
Poraz njihov joſ dostiga.
Vazdabite progonili,
Svebi bio u neskladu,
Napokonbi pak te ubili
Cich njihove zlobe, u jadu.
A sadacheſ, moxe biti,
Mir obilni uxivati;
Gdite neche progoniti,
Negochete milovati.

Otacbote tvoj uzdignu
    U dobroti i tihosti,
    Na dobrete chudi prignu;
    Bitcheſ svakom u milosti.
Tak' Jozipa svi tiſahu,
    Daga kak' odobrovolje,
    Napridujuch ſ' njim hodjahu,
    Uz Egipsko pichno Polje.
Kad k' Egiptu vech dopriſe,
    Gdisu mista od prodaje,
    Targovine tu prostriſe,
    Na obire svakom daje.
Tutse ljudi sakupiſe
    Od Egipske sve Darxave,
    Stvari svake nakupiſe
    Plemenite, i ghizdave;
Tut neboghi Jozip staſe,
    Ponixeno gledajuchi,
    Tkose za njeg pogadjaſe,
    Svoju cinu çekajuchi.
Nikoliko projde vrime,
    Poglavica plemeniti,
    Kom' Putifar biſe ime,
    Dojde ſtogod da zakupi.

On Jozipa ū njih kupi,
Rad liposti kū imaſe,
I puk, kîse ondi skupi,
Lipost njega razgledaſe.
Mnoghe xene izdaleka
Dohodjahu vidit njega,
Jer videchga, svakbi reka,
Dag' na svitu, nî lipſega.
U Obrazu Jozipovu
Izvarsnaje lipost bila;
Nit' ù kipu pak njegovu
Betexnasê stvar vidila.
Razum, slatkost u besidi,
U gledanju ponixenje;
Svakas' u njem' kripost vidi,
Neizreçeno joſ poſtenje.
Tut' gospodar njimse diçi,
Pridgospodu njegh izvodi,
Svak njegove sliſa riçi,
Kripost u njem' jer nahodi.
Gospodarga pak izpita
Od plemena koga biſe,
I od koje strane svita,
I kî zakon on imiſe.

A on reçe, sve kakoje:
  Od Abrama da izhodi,
  I u kojem mistu stoje,
  Gdimus' otac xiv nahodi.
Darxaʃega za podloxna,
  Da chud vidi, kaje u njemu,
  Kad njegovu narav pozna,
  Tadmu slobod dade ù svemu;
U rukemu svaka poda,
  I da kuchom joʃte vlada,
  Obitili sve vojvoda
  Uçiniga daje tada.
I ʃtogodir on uçini,
  Daje dobro uçinio,
  I da nije nitkor ini,
  Tkobi njemu prividio.

PIVANJE II.

Jozip svaka uzdarxaſe
Gospodaru svomu virno,
I ù pomlju postavljaſe,
Damu svaka budu smirno.
Sve njegove stvari bihu
U napridku, i koristi,
Brez pristanka ter restihu;
Gospodarse çudi isti.
Bog moguchi prigledaſe
Na sve stvari Jozipovè,
On i Bogu drag biaſe,
Pravednosti rad njegove.
A Putifar tad imaſe
Xenu svoju plemenitu,
Koja xena xelju imaſe
Ok' Jozipa ognjenitu.

Na Mladicha pogledaſe
    Uneçisto poxelinje,
    I svedjerno nastojaſe,
    Da ispuni svê hotinje.
Vidjaſega uzorita
    Nezreçenoj u liposti,
    I u karvi plemenita,
    U ghizdavoj joſ mladosti.
I prigodu sve gledaſe,
    Da Mladicha obneçisti,
    I ò tomu nastojaſe
    Kako zaſla vanka svisti.
Dogodise jednoç sama
    Da u kuchi osta ſ' njime,
    Naskoçiga tad brez srama,
    To prigodno videch vrime.
Uhitiga zà haljicu,
    Pritexuchga mochno k' sebi,
    Daga uteghne ù loxnicu,
    Da vidjeni kako nebi.
Çisti Mladich nehti nato,
    Nikakorê da pristane;
    Zastidise obilato
    Izmiçuchse na sve strane.

Ali xena sve to barxe
Njega k' sebi pritezaſe:
Halju s' sebe on odvarxe,
Za kojuga potezaſe.
Ostav'-me-se (reçe), xeno,
Bog moguchi jerte gleda,
Kom' nî niſta sakriveno:
Vas svit ovi prid njim preda.
Kako hocheſ da ja, xeno,
Gospodaru dobrom momu
Tak' uçinim ne poſteno
U neçistom dilu tomu?
Jere tvoj mux gospodarstvo
Dade u ruke meni svako,
Nije pravo, da neharstvo
Ja odvratim njemu tako.
Izmaknuse njoj, pobixe,
Ukloniv'se u te dobe;
Bogu ruke svoje dixe,
Kiga uçuva od te zlobe.
Videch xena daje tako
Od Mladicha pogardjena,
Poçe mislit svakojako,
Da ostane osvechena.

Porugana vele osta,
Doma muxa priçekaſe,
A gnjivajoj biſe dosta:
Stoche rechi izmiſljaſe.
Kad Putifar doma pride,
Najbarxese skoçi xena,
Prema njemu naglo ide,
Sva od gnjiva razruſena.
Evo, reçe, Putifare,
Suxnji tvoji ſto diluju,
Ti-ih çiniſ gospodare:
Vid' kakote çasno ſtuju!
Eno Jozip tvoj ljubljeni,
Kii-t' izdajnik joſ-che biti,
Posilje-je htia meni
Nepoſteno uçiniti.
Neka znadeſ daje tako,
Haljamuje evo ostala;
Koju ostavi na opako
Kadmu-sam-se otimala.
Kadje ovo razumio,
Putifarje sve virova,
I varlose rasardio
Na ta dila Jozipova.

o
d Putifar najnse sunu,
U tavnicu njega stavi;
Paka kralju Faraunu
Vas potanko uzrok pravi.
U Tamnici Jozip staſe,
A uzroka ne imajuch,
Ustarpljeno podnosaſe,
Sve na Boga naslanjajuch.
Kralj Faraun ù tô doba
Dva od svoih sluxbenikâ
U tavnicu stavi oba,
Buduch na njih tuxbà nika.
U onom'-ih stavi mistu,
U kom Jozip tuxan staſe;
U tavnicu onu istu
S' njima s' kupa tugovaſe.
U ljubavi pòsve vrime
Uz Jozipa jesu bili,
I u skladu svakom s' njme
Vrime svesu provodili.
Bihu ovi sluge dosti
Faraunu kralju mili,
Dokle s' nike njih tamnosti
Nebihuse omrazili.

Od njih jedan jer biaſe,
Koji kralju plemenito
Kruh na stolu pripravljaſe,
Od ostalih različito.
Drugi biſe, Kî zlatime
Sudom kralju pit davaſe,
I kraljevoj volji s' time
Ugoditi nastojaſe.
U Tavnici ovi stahu,
Sa Jozipom u poredi,
I svedjerno ter çekahu,
Kiche od njih biti redi.
Nikoliko projde danâ
Jedno jutro zbudiſese,
Razgovarat izarana
Medju sobom poçeſese.
Jozip riçma veselima
Svoje stvari izustiva,
A oni dva s' uzdasima
Kazahuse puni gnjiva.
Kad ona dva govorahu,
Sarce u njih sve dartaſe,
Kako dasu u kom strahu,
A Jozipse tom çudjaſe.

Jer obiçaj ne imahu
S' njim zlovoljno govoriti,
A tadase kazivahu
Misli nike zle imiti.
Najposli-ih Jozip pita:
Druxbenici moji mili,
Koji samnom svega lita
U ovomste mistu bili;
Nisam josche vas vidio
Tako tuxne i smetene;
Kî vas uzrok jest smutio?
Nu ne tajte tò od mene.
Reçe oni koji vina
Bise kralju pria dava,
Znaj, Jozipe, koja tmina
Sarce moje sad skonçava:
U nochasnjem spanju momu
Jasam nike sne vidio,
I brinemse sve o tomu,
Tkobimi-ih stumaçio.
Reçe Jozip: meni pravi,
Kakovisu ti sni bili,
Ali ù spanju, ali û javi,
Koisute pristrasili?

Jere s' Boxjom ja pomochú,
Lasnochuse domisliti,
Ter stumaçit tebi hochu
Stose hoche dogoditi.
A on reçe: ja istino
Uz kraljasam parvo bío,
Ja na stolu sluxah vino,
Kadabise kralj napio;
Zato nochas ù slatkomu
Spanju, kada opoçivah,
Pò naçinu naravskomu,
Mir pokojni kad uxivah;
Lexech tako ja niçice,
Vidjah Lozu od tri lita,
Iz koê loze tri mladice
Izhodjahu pune cvita;
Cvitje, pokle bi ocvalo,
Uçinise grozdje milo,
Kê restuchi pak pò malo
Bi na svoje vrime zrilo.
Od onoga grozdja vino
Izaximah ù sud zlati,
Ter prid kralja nosah smino,
I poçehmu pit davati.

Poçe Jozip govoriti:
Nù, moj brate, sliſàj mene,
Jachut' stvari otvoriti
Kòjes' ù snu zatvorene.
Zlamenuju tri Mladice,
Kê iz loze vidi resti,
Da dò tri dni iz tavnice
Çinitchete kralj izvesti;
I çinitche, da prid njime
Opet budeſ, kako pria,
I sluxicheſ posve vrime
Vino, kê kralj bude pia.
Zato kada iz nevolje
U raskoſjah budeſ stati,
Prid kraljevo ter pristolje
Budeſ dobra uxivati;
Spomenise tad od mene,
Kî podnosim ovd' nevolje,
Jere sarce moje vene,
Dabi naſa misto bolje!
Faraunu napomeni,
Kakosume doma ukrali,
I pravedna (tuxnu meni!)
U ovusu Jamu klali.

Buduch oni drugi sluga
Od Jozipa razumio,
Da potanko svoga druga
Sve sne biſe stomaçio;
Poçe i on govoriti:
O Jozipe, brate mili,
Htij i meni stomaçiti,
Kêsumise stvari snili.
Jasam, rekoh, ò Jozipe,
Prid kraljevim stolom bio,
I kruh, kije od potribe,
Njemusamga ja misio.
Zato nochas, kako u javi
Çinjaſese ù snu momu,
Da kroſnjice tri na glavi
Muke, noſiah pune k' domu;
Iz najgornje ter kroſnjice,
U koj krusi lipi bihu,
Dohodjahu nike ptice,
Kruhe one ter jidihu.
Reçe Jozip: nut', moj brate,
Ja znam sve to, ſtoche biti,
Stose otart ima òbate,
I naç-che-se razvarſiti.

Zlamenuju tri krosnjice,
Da do tri dni ù istinu
Hocheʃ vanka iz tavnice
Bit izveden na svitlinu.
I hochete kralj sarditi
Stavit na krix, date strati,
I pticeche dohoditi,
I tvoê meso razdirati.
Na kon tri dni po tom toga,
Kralj Faraun svetkovaʃe
Porodjenja blagdan svoga,
I s' Gospodom blagovaʃe.
Svi za stolom joʃ sidjahu,
Kad u pamet kraljù pride,
Da dvi sluge joʃche stahu
Zatvoreni meù zide.
Zapovidi kralj, da idu
Izvesti-ih iz tavnice,
I udilje neka pridu
Prid cestito njega lice.
Dovedeni kad prid njime
U poredi oba stahu,
I s' oçima snixenime
Osud kraljev izçekahu;

Kralj osudu tù odredi,
Dase kruhar odma strati,
I na krixu cicha zledi,
Xivot ima svoj skonçati.
A prostivʃi grih drugomu,
Na milostga svoju prija;
I opeta kraljù svomu
Sluxi vino, kako i pria.
I kako-im Jozip reçe,
Izpunise sve onako;
Na dobrose jednom steçe,
A drugomu na opako.
U istinu srichan sluga,
Komje zloche kralj prostia,
Izbaviv'-ga od svih tugâ,
U kih biʃe malo pria;
Srichan sluga, jere dobra
Pòlak kralja uxivaʃe;
I kralj njega biʃe obra
Od najdraxih, kê imaʃe;
Srichan sluga; dal' neharan
Od svakoga zvàtse ima;
Dostojanje bit pokaran,
I pogardjen meù svima.

Priporuke jer potlaçi,
S' kîmga Jozip onda moli
Kadmu srichne sne stumaçi,
U tavnici stojech doli.
Nehti i prem daje moga,
Oko kralja daga isprosi;
Neg zapusti pravednoga,
Trud Tavnice da podnosi.
Dva godiſta pò ovomu,
Kralj Faraun, kralj çestiti,
Vidi stvari ù snu svomu,
Kê nemore razumiti.
Zato smeten porad toga,
Poçe vele tuxan biti,
Mislech, dabi naſa koga,
Kî-che te sne stumaçiti.
Sve pokupi razumnike,
I Mudarce ù Polaçu,
I zakona nauçnike,
Damu te sne istumaçu.
Svak njih kraljù tumaçaſe
Po razumu razlikomu,
Sto mudrie tko mogaſe,
Za ugodit kraljù svomu.

Tumaçenja premda mnoga
Razumnici izvedoʃe;
Dali sarcé kralja svoga
Upokoit nemogoʃe.
Bi prigoda ova lipa,
Dà neharni sluga oni
Spomenuse od Jozipa,
Riçi ovake kraljù doni:
Faraunu, kruno slavna,
Stvarche draga tebi biti,
Kâ-s' dogodi meni odavna;
Sadachuti sva praviti:
Ja bih naʃast ù krivini,
Dva godiʃta jurche biti,
I tvojame milost çini
U tavnicu postaviti.
Ondi srichom namirise
Xudij, mladich lipa obraza,
Koji k' meni pridruxise,
I mnoghemi stvari skaza.
Tako jednom i menise
Nikakove stvari sniʃe,
I kad jutrom probudise,
Svemu kazah kako biʃe.

I reçemi, dachû opet
U milosti tvojoj biti;
A drugomu dache propet
Bit na krixu, i umriti.
Sto nam reçe, sves' dogodi,
A drugçie niſta nebi,
I ondise joſ nahodi:
Çin'ga kraljû privest k' sebi.
Kadje tò kralj razumia,
Sluxbenikom zapovidi,
Iz tavnice da Xudia
Pridanj vode, daga vidi.
Sluxbenici potekoſe,
Iz tavnice dase izvodi,
Tutmu vlase ostrigoſe,
I umiſe svega ù vodi;
Tu svukoſe ſ' njega halju,
A drugumu obukoſe;
Nareſena tako k' kraljû
U poſtenju privedoſe.
Vidivſiga kralj, celova,
Na pristolju svom sidechi,
I lipoga pomilova,
Ovakomu govorechi:

Nu, moj dragi, brez svakoga
Straha, meni sada pravi
Stvari skrovne od sna moga,
I od misli mene izbavi.
Ovakose meni snjaſe,
Da kod Nila, slavne Rike,
Sedam tustih kravâ staſe,
Kîh tustini niê prilike;
Pritilina bi tolika,
Kû xivine te imahu,
Od tustila da velika
Jedva sobom pomicahu.
Sedâm kravâ pak marſavih
Izhodjahu vanka rike;
Tak potribnih i ardjavih
U Egiptu nè bi u vike.
Koje od glada jedva úzgora
Svoja tilesa uzdarxahu,
Od nevolje i prikora
Zglobima-se ſebechahu.
Nasarnuſe pak marſave,
Na tleh tuste oboriſe,
I zelene kaô bus trave
Do marve-ih sve iziſe.

Po snu ovom, vidih drugi,
Sedam klasii rodna xita,
Ki napravni, jedri, dugi:
Jedna lipſia stvar od svita!
Drugu sedam klasii staſe
Taſtih, praznih, i brez zarnii:
Klasi prazni pògucaſe
Klase pune tja do starnii.
Kralj dospivſi govoriti,
Reçe Jozip njemu ovako:
Kraljù slavni, i çestiti,
Koga imeê vele jako;
Sedam punih klasii xita,
I pritilih sedam kravâ,
Svakomuje stvar skrovita;
A menise znati dava:
Toche rechi da sebice
Sedam godin', kêche priti,
Hoche obilnost od pſenice
I od svake hrane biti.
Obilnosti kêche dochi,
Nigdar ima tvoj Egipat,
Mista ljudi neche mochi
Najti, gdiche xito sipat.

Sedam praznih klasii xita,
I marſave one krave,
Zlamenuju gladna lita,
Kâ-che obastrit sve Darxave;
Za godiſtim obilnosti
Sedam godin' texkog glada
Naskoçiche ù naglosti
Narod, koji bude tada.
Gladche ovi tolik biti,
Kiche tarpit ona lita,
Dachemuse nahoditi
Uspomena vikovita.
Zato, kralju, sadje vrime,
Doksu lita obilnosti,
Da s' razumom ti tvoime
Najdeſ muſka od vridnosti.
Koî-che pojti na sve strane
Od Egipta kraljevine,
Pripravljati svake hrane,
Da Puk gladom nepoghine.
Kralj, i ſ' njime koji side
Prismeteni svi ostaſe,
Kada vridne te beside
Od Jozipa posluſaſe.

Zato kraljmu reçe ovako:
Slusaj, sinko moj ljubjeni,
Tkoche biti mudar tako,
I Duh imat Boxanstveni?
Ja nad-tobom nebi mòga
Mudriega nach çovika,
Kî-bi zdravlju puka moga
Potribnoga nasa lika.
Jere tebi Bog ukaza
U napridak stoche biti,
Milost moga ti obraza
U' vik neches izgubiti.
Evo tebe uzvisujem
U çestitoj mojoj Ixi,
I s' odlukom naredjujem,
Dàmi nitkor nije blixi.
Na riç jednu ustâ tvoih
Dase vas puk prignut ima,
Podloxnikov' od svih moih,
Gospodinsi nada svima.
U kraljestvu jurve momu
Niko nije tebe vechi,
Nego ja sam prislavnomu
Na pristolju mom' sidechi.

Naredjujem tebe sada
    Varh Egipske pokraine;
    Od istoka do zapada
    Poglavicom nad sve ine.
Kralj svoj Parsten s' parsta svuçe
    I Jozipu njega dade,
    U slavnega svite obuçe,
    Zlatan verug na vrat klade.
Çini njega paka sisti
    U zlaohene svoe koçie,
    I da Javnik pò svih misti,
    Pridnjim teçe, i vapie:
Daje Jozip stareſina,
    I gospodin od oblasti,
    I na svoja svak kolina
    Da prid njime ima pasti.
Joſ-se zakle kralj prid svima,
    Dà pò Ime moje rodno,
    Ni nogomse maknut nima,
    Ak' Jozipu nije ugodno.
Kralj-mu i Ime drugo stavi,
    Od Jozipa u Faneka:
    To shranitelj svita pravi,
    U Jezik-bi naſ izreka.

PIVANJE III.

Od trideset godin' biſe
Jozip mladich dobro ime,
Kad ovase dogodiſe
U' Jegiptu ono vrime.
Dâ Faraun njemu xenu
Od plemena Gospodskoga,
Lipu, dobru, i poſtenu,
Od zakona Egipskoga.
Od kojese paka ſ' njime
Dva diticha porodiſe,
Efraimje jednom ime,
A Manases drugi biſe.
A godiſta obilnosti
U Egiptu jur prispiſe,
Xitne hrane svake dosti
I ubozim odvech biſe.

Jer obilnost bì tolika,
Da ni pisak kije uz-more
Najmanjajoj ni prilika,
Nitse izrechi veche morè.
Mista ljudi vech nimahu,
U ſto xita usipati,
Na Guvnihga ostavljahu,
Da svak uzme à neplati.
Zato Jozip obtiçaſe
Grade, sela, i kraine
Kuche, i jame nasipaſe
Xita, i svake hrane ine.
I pripravi svega dosti
Za godiſta, kâche priti,
Kad puk gladan, pun xalosti,
Ne budese moch hraniti.
I ne samo da sahrani
Egipskomu puku hrane,
Da joſche-bi bili uzdani,
Dvostruk dase puk sastane.
Sedam godin' kad mimojde,
Glad xestoki tad navali,
I nevoljno vrime dojde,
Dase bihu svi skonçali.

I ne samo nesta xita
Pò Egipta okolisi
Dali pò svih stranah svita
Glad pritisnu vele visi.
Zemlja plodit vech nemore,
Kruha nesta po svih misti;
Puk navali kralju ù Dvore,
Da providi stoche jisti.
Sve od sebe kralj odvrati,
Poslavsi-ih ù Jozipa,
On-vam (reçe) hoche dati,
Stogod bude kom' potriba.
Sahranjene sve xitnice
Jozip puku tad otvori,
Pune xita i psenice,
Dase gladom ne umori.
Ljudi hranu kupovahu,
A glad vechi sve restjase,
I jer pinez' vech nimahu,
Cicha glada sve prodase.
Prodadose lipe zgrade,
I sve stogod bi ù xupi,
Njive, Vartle i Livade,
Jozip u njih sve zakupi.

Tako, da vech nî ostalo
U Egiptu niçijega,
Sto ù kralja nije upalo,
Navlastito zemlje od tega.
Zato Jozip hti skupiti
Xupu, i puke svekolike,
I poçe-im govoriti
Ovakove riçi nike:
Poslufajte, moji puci,
Kî Egiptu pribivate,
Da u vafoj veche ruci
Niçesare ne imate;
Sve prodaste cicha glada,
U kraljaje sve upalo;
Çimchetese hranit sada,
Vech vam nifta nije ostalo.
Evo sad-vam vracham svaka,
Kuche, zemlje, do xivine,
Davat-che-te kralju paka
Peti dio sve Litine.
Do danasje tako ostalo,
Petu kralju da pridaju,
I vlastitih vech ni malo
Da Baftinah neimaju.

A Jozipa svi narodi
Od Egipta ocem zvaʃe,
Govorechmu: ti nas rodi,
Tisi svako dobro naʃe;
Shraniteljsi ti naʃ pravi.
Svi prid njime pokleçahu,
Svi plakahu od ljubavi,
Kadgodirga gdi vidjahu.
Dohodjahu ljudi od svude
U Egipat, cicha hrane,
Prodavahu svoje trude,
Dase kako gladu obrane.
Doʃa biʃe glad' ovakov
Tja do zemlje Kanaana,
Gdi Jozipov otac Jakov
Staʃe, Obitil poʃtovana.
Ondi bratja Jozipova
Svoim ocem gladovahu,
Jere kruha nikakova
U svom' stanu neimahu.
Zato otac Jakov stari
Dozva k' sebi sine svoje,
I potribne svoje stvari
Ovako-jm rekaoje:

Moji sinci, dobro znate,
Daje kruha vech nestalo;
Niti kupit gdi imate,
Stobi nami tribovalo;
Eto çovik glas donese
U Egiptu daje xita;
Zato sinci spravitese
Poch' u one strane svita.
Poslenike (*) pripravite,
Vriche, pichu, i pinezi,
I na putse odpravite,
Moji sinci, i vitezi.
Kako starac njim naredi,
Tako oni obsluxiſe;
Deset bratje ù poredi,
K' Egiptuse uputiſe.
Osta otac s' jednim samin
Kî-je mladji od svih bio,
Kômje ime Beniamin,
Ovi ocu biſe mio.
Ovi s' ocem osta ù kuchi,
Kad po hranu bratja idoſe,
Ovi nebi ſ' njima ù smuchi,
Kad Jozipa prodadoſe.

(*) Poslenike: Magarenje.

Beniamin sami bise
 Brat Jozipu s' obe strane,
 Jerse oba porodise
 Od Rakele odabrane.
A pò ocu bratja ostala,
 Jer çetiri Majke bise,
 Lia, Rakel, Zelfa, Bala,
 Koje sinke te rodise.
Onu deset, kí idose
 U Egipat cicha hrane,
 Bihu usli u pustose,
 S' onu stranu od Jordane.
A kad dosli jur biahu
 U Egipsku onu xupu,
 Sve pomnjivo ispitahu,
 Jeda gdigod xita kupu.
Kad napokon unidose,
 Gdise xita odsipahu,
 Sude svoje prinesose,
 Da odaspu njim pitahu.
Totim dase odgovore:
 Xita vamse neche dati,
 Ne posavsi pria ù dvore,
 Gospodina upitati.

Razumivʃi riçi ove,
Svi zajedno odtidoʃe,
I ú dvore Jozipove
Ponixeno ulizoʃe.
Buduch doʃli prid Jozipa,
Do zemljese pokloniʃe;
Svakmu ʃkinu svû prigiba,
Nit' znadihu tko on biʃe.
A njih Jozip kako vidi,
Odmah pozna bratju svoju:
Sarditoim zapovidi,
Da na noge uzgor stoju.
Poçeʃemu govoriti:
Gospodine, slavni Bane,
Hocheʃli-nam dopustiti,
Da uzmemo malo hrane?
Odgovora on nedade,
Neg-im bilig rukom daje,
Sto govore da neznade,
Kaô da Jezik nepoznaje.
A to paka on çinjaʃe
Za 'dat njima razumiti,
Prem da dobro umiaʃe
Tim Jezikom govoriti.

Dovedoʃe tumaçnika,
Da te riçi iztumaçi
Xudijskoga od Jezika,
Kî biaʃe ù Polaçi.
Upita-ih Jozip tada:
Akochete pojti zdràvo,
Od kogaste doʃli Grada
Kaxitemi svaka pravo.
Rekoʃemu: tvoje sluge,
Gospodine, vazda bismo,
Zarad glada, pute duge
Do Egipta uçinismo.
Doʃli jesmo, kupit xita,
Tja od zemlje Kanaana;
Ondje kucha osobita
Ocu naʃem odabrana.
Jednogasmo oca sini,
I svi deset jesmo bracha,
Jednoç bismo u tustini,
A sadnam-se gladom vracha.
Reçe Jozip: sad poznajem,
Daste dila vi neçista,
I s' himbenim postupajem
Obhodite ova mista.

Uhodeste, tose znade,
Upravljeni od nikoga,
Da vidite ove Grade,
Kakobi-ih uzet moga.
I' erose kunem vami,
Da pò zdravlje moga kralja
Vaſimchete sve glavami
Zaplatiti, kako valja.
Jer priroçno ni' k' istini,
Sto vi meni kazujete;
Jodnog' oça daste sini,
Negst uhode vi proklete.
Rekoſemu: nemoj tako,
Gospodine, svi molimo,
Neg'-smo sluge tvoe svakako,
I od sada bit xelimo;
Misli naſe nisu ine,
Neg-se xita dobaviti;
Ovos' riçi sve istine,
Koje çujeſ govoriti.
A' ſtotise çini trudno,
Dasmo bratja svikolici,
I joſ-nasje, (budi prudno)
Kismo tvoji sluxbenici.

Bratje naſe bi dvanajest,
Kiſe na svit porodismo;
A' sad-nasje jedanajest,
Jer jednoga izgubismo.
A jedanje osta doma
Jerje mlado joſ ditinje,
Obliçjaje joſ pitoma,
Na ludost-se joſ priginje.
Reçe Jozip: Ja nemogu,
Nit' virovat drugo imam,
Po svakomu neg razloga
Za uhode vas uzimam.
Nit' odovle vi idete,
Dok' sve riçi, kêste rekli,
Na istinu ne svedete,
Vech dabiste kako utekli.
Navlastito ſtom' velite,
Da joſ brata doma imate;
Kî buduchi mlado dite
U kuchiga ostávljate.
Zatovas-se jedan spravi,
Da po toga brata grede,
Sto pri moxe, da to opravi,
I k' meniga da privede.

A ostali svikolici
Da çekate, dok' on pride,
Povezani ù tavnici,
Doks' istine vaſe vide.
Oni tuxni, i smeteni
Zgledajuse, to sliſechi,
I od straha svi studeni,
Neznadihu stoche rechi.
Vech on ſ' njima negovori,
Prama njimse sardit kaxe;
U tavnicu svih zatvori,
I nad njima stavi straxe.
Nakon tri-dni vankaih vodi,
Govorech'-im: ſto mislite?
Doma jedan ter nehodi?
Ali xivit nemarite?
A jerese bojim Boga,
Pojte xita odaspite,
Brez çekanja ter svakoga,
K' domu vaſem odtidite.
Jedan vas-che ostat samo
U tavnici, çekajuchi,
Dok' doveden bude ovamo
Brat najmladji kije ù kuchi.

Kad doveden bude k' meni,
Tadchu dochi u poznanje
Da neimate çin himbeni,
Ni nijedno pomanjkanje.
Odtidoſe puni jada
Odsipati jurve hranu,
Molech Boga, dabi kada
Doveo-ih k' svomu stanu.
Posla Jozip sluge svoje,
Pune sude da naprave,
I pineze kė odbroje
Skrovno ủ vriche da-im stave.
A onise medju sobom
Priçajuchi xalovahu,
I proſąsnom svojom zlobom
Korechise, govorahu:
Dostojnismo zla svakoga
Joſter vecheg', negh imamo,
Jer prodasmo brata svoga,
Nit' uzroka na njem znamo.
I ovo-naſ sada smeta
Xalost, koju od nas pria;
Právednaje ov' osveta,
Koju-nam-je Bog spravia!

Jer vidjamo onda svega
U gorkosti, gdi-nas moli,
I nehtismo pustit njega
Za sve suze koje proli.
A brat Ruben vele veche
Na-nje riçma navaljiva,
I suprot-njim glavom kreche,
Terjim ove riçi odkriva:
Ne rekohli onda vami
U diticha das' netiçe?
A sadaste krivi sami,
Karv njegova na nas viçe.
Na pametse Jozip meche,
I sliſaſe njih prikore;
Oni cine da on neche
Razumiti ſto govore.
Kad razumi te beside,
Tadse zgrozi vas u sebi,
I u kuchu od njih ide,
Neka plaçuch vidjen nebi.
Nikoliko, pokle plaka,
K' njim' izhodi, i govori:
Zapovidje moja taka
Stosam reka, dase stvori.

Simuna-im tad odluçi
I vezaga, da svi vide;
U tavnicu paka s' ključi
Zatvoriga meu zide.
A ostali k' svojoj kuchi
Sa zlom miʃlju odtidoʃe,
I xalosno tugujuchi,
Xito doma ponesoʃe.
Priblixase jurve k' nochi,
Tu sidoʃe da poçinu,
Neka mogu ʃto pomochi
Sami sebe, i xivinu.
Jednu vrichu odriʃiʃe,
Poslenikom dati piche,
Tot pineze kê zbroiʃe,
Najdoʃe-ih na varh vriche.
Prismeteni radi toga,
Medju sobom razbiraju,
Kêsu ovo stvari od Boga,
Koje-namse obitaju!
Kadsu jurve doʃli bili
U staniʃte svoe rodjeno,
S' poslenikov razpartili
Hranu, i xito prineseno;

Tut Jakovu, ocu svomu,
 Sve potanko izrekoſe,
 U kraljestvu Egiptskomu
 Kê nevolje podnesoſe.
Poglavica nas potvori
 Za uhode, i tamnjake;
 U tavnicu svih zatvori
 Izvarchajuch na nas svake.
Çudnamuse stvar çinjaſe
 Virovati dasmo bratja,
 I sve gore, ſto mogaſe,
 Suprot nami tad izvratja.
Rekosmomu: joſ jednoga
 Brata doma da imamo
 Najmladjega, i da toga
 Uz ocaga ostavljamo.
Pak Šimuna od nas uze,
 U tavnicu ter zatvori,
 Vezavſimu ruke ù uze,
 I ovako nam govori:
Dokle brata najmladjega
 Ne svedete prid mê lice,
 Nikadar-vam brata ovoga
 Ne izpustim iz tavnice.

Tuxan Jakov to sliʃechi,
Xalostanse vas skonçaje;
Uzdiʃuchi i cvileechi,
Kaxe tuxne svoje vaje;
Govoraʃe: nigdar neche
Beniamin tamo iti;
Jer xalosti i odveche
Nastoje-me skoreniti.
Jur Jozipa pridragoga
Nemilosne zviri iziʃe,
A Simuna nesrichnoga
U Egiptu ostaviʃe.
A da ovi idje sada,
Ter nevolju da kû prime,
Xalostanchu ja od jada
Dovarʃiti moje vrime.
Reçe Ruben ocu svomu:
Oçe dragi, ne straʃise,
Niti misli o zlu komu,
Nego name naslonise.
Beniamin neka grede,
U mojuga pomnju stavi;
Datis' opet zdrav privede,
Toche meni bit na glavi.

Akomuse ka nesricha
    Protiv tvojoj zgodi volji,
    Eto moja dva sinçicha,
    Uhiti-ih, i zakolji.
Nehti Jakov nikakore,
    Stoga prose, da dopuſti;
    Nit' od tuge veche more
    Jedne riçi da izusti.

PIVANJE IV.

Za tim vrime jurve pride,
Xito skoro koe priniʃe,
Svese skonça, i izide,
A glad vechi sve restiʃe;
Zato starac opet sine
Svoje nutka, dase sprave
U Egipske poch kraine,
Xita stanu da dobave.
Reçe Juda: nigdar veche
Neche Egipat nas viditi,
Beniamin ako neche
S' nami skupa tamo iti.
Çovik-bo-nam oni kaza:
Ako brata ne svedete,
Nikakore mog obraza
Upaziti vech nechete;

I joſ-nam-se zakle tada:
Ako toga ne izvarſite,
Ni Simuna brata ikada
Okom vaſim ne vidite.
Zato, oçe, ſto nam prudi,
Da brez njega tam' idjemo;
Kad ſto sarce naſe xudi
Izvarſiti nemoremo?
Nitichenam dati hrane,
Ni Simuna sloboditi,
Ako na zlo joſ pristane,
Bog zna i od nas ſtoche biti!
Jadan starac tad uzdiſe,
I govori: koja sricha,
Kâ potriba vami biſe,
Kazat njemu za diticha?
Rekoſemu: dragi oçe,
Rad toga nas nemoj karat,
Jer on prî nas pitat poçe,
I valjamu odgovarat.
Upitanas joſ i zate:
Imateli oca xiva?
Ali koga jeda imate,
Tko u stanu vam pribiva?

Mi ò zlobi némislechi,
Stvari odasmo istinite;
Sto mi znamo, dache on rechi,
Brata k' méni privedite?
Opet Juda uhitise
Oca moli, i govori:
Deh, moj oçe, jur prignise,
Vidiſ, da-nas glad umori!
Beniamin neka s' nami
U Egipat ide sada,
Moim-che-ti on rukami
Zdrav doveden bit nazada.
Od menega pitaj veche,
Jachu-t' razlog zanj davati;
Znam-bo da zla biti neche,
A dobruse jest nadati.
Neka s' nami ditich hodi,
Bitche mali naſi trudi;
Akomuse kê zlo zgodi,
Grih na mojoj duſi budi.
Da ne darxiſ ti nas dosle,
Jurbismose odpravili,
Opravili naſe posle,
I dosada doma bili.

Napokonse Jakov prignù,
I plakaſe, govorechi:
Velika-me xalost stignu,
Koj nemogu sad utechi!
Jur akoche triba biti,
Sinci moji, ſtom' velite,
Beniamin dache iti,
U ime Boxje odtidite.
Odvedite sobom njega,
Bog vam budi ù pomochi;
Potextese varhu svega,
Opet barzo doma dochi.
Sobom dare ponesite,
Lipa ploda zemlje naſe,
Tom çoviku poklonite,
Jeda usliſa molbe vaſe.
Dvoju plachu sobom noste,
I pineze sve parvanje,
Kê u vrichah pak najdoste,
Da koê nije pomankanje.
Jachu za vas bit molechi,
Priviçnjemù Bogu momu,
Da-vam dade milost stechi,
Pri Vlądavcu Egipskomu.

Da Simuna oslobodi,
    I vam dase miran skaxe,
    Da zla na vas ne izvodi,
    Neg damuse gnjivi utaxe.
Evo brez vas ja ostajem,
    Ki dvanaest imah sinov';
    Bogu na svem falu uzdajem,
    Sluxbeniksam Gospodinov.
Otac tako njih odpravi,
    A onise uputiſe,
    Deset bratje u ljubavi
    Nikoliko dan' hodiſe.
Kada doſli jur biahu,
    Jozipovi gdisu dvori,
    Na prid vrata poçivahu,
    Dug jere-ih put umori.
Iz kuche-ih Jozip vidi,
    I mladſega pozna brata;
    Tudje sluzi zapovidi:
    Pojd' otvori njima vrata;
I uvedi njih unutra,
    Ter jizbine spravljaj dosti,
    Jerche ruçat ovog jutra
    Polak mene ovi gosti.

Ulizoſe pristraſeni,
Medju sobom ter govore:
Stosmo ovde uvedeni?
Ovo nami bit nemore.
Rad parvanje one plache,
Kú ú vrichah pak najdosmo,
Svaka na nas izvartache,
Jadnitili ovd' dojdosmo!
Nas, i naſe poslenike
Za suxnjeche obratiti;
I odovle mi u vike
Nechemose sloboditi.
Biſe çovik tad u kuchi,
Koji kuchom upravljaſe,
Kî Jozipu drag buduchi,
Sva u rukah uzdarxaſe.
Odtidoſe ovi k' njemu,
Govorechmu: brate mili,
U zlu naſem sadanjemu,
Tve pomochi nam udili!
Mi ovd' skoro doſli bismo,
Za potribu kupit xita,
I svu plachu namirismo
Stose od nas tad zapita.

Kad odosmo k' naſem domu,
Tot pinezi nam ù vrichi;
Nit moremo znat pò komu,
Ni pò kojoj to bi srichi.
Donismo-ih evo sada,
Da podpuno svese vrati,
Dase na nas iznenada
Koja zloba ne izvrati.
Priatelji mir imajte,
Oni çovik njim govori,
Nit'se time vi starajte,
Nit'se na vas zlo potvori.
Jere Bog vaſ velik kije,
Vam dopusti te milosti,
Dase ù vrichah vaſih skrije
Blago vaſe pravednosti.
Pokle ſ' njimi progovori,
Pak odajde çovik oni,
Od tavnice vrata otvori,
I Simuna njim pokloni.
I vode-im ulit çini,
Da umiju noge svoje,
Pak njihovoj svoj xivini
Zob podati çinioje.

Oni skupa isçikahu,
Utiʃeni jurse vide;
Svoje dare pripravljahu,
Dokle Jozip k' njima pride.
Biʃebo-im to reçeno,
Da mimorije proch imaʃe,
Jere misto odluçeno
Za jizbinu ond' biaʃe.
Jur buduchi doʃlo vrime,
Pride Jozip k' njim' u kuchi,
Svi padoʃe tad' prid njime,
Ni joʃtega poznajuchi.
Prid njim kleçech snixni tako,
Dare iz doma kê priniʃe,
Prikloniti svakojako,
Prid nogemu pòloxiʃe.
On-se kaxe pun miloʃche,
I pita-ih najpri tàda:
Xiveli-vam otac joʃche,
Kakostemi rekli onada?
Rekoʃemu: Gospodine,
Joʃ naʃ otac, a tvoj sluga,
Xive lipo do istine,
Prem xivota jurve duga.

Jozip opet iza toga
Na okolo pogledaſe,
I upazi brata svoga,
Beniamin kí-se zvaſe.
I postupi blizu njega,
Govorechi: ovolie
Vaſ brat mali, od kojega
Govoriste meni od prie?
Pogladil-ga tad buduchi,
Govorimu Jozip blagi:
Bog Gospodin svemoguchi
Pomiluj-te, sinko dragi.
Ljubezniv-ga tud priuze,
Zgrozivſise vas u sebi,
Iz oçiu mile suze,
Da ne uzdarxi, poteklebi.
Zato hitro uklonise,
U pritvorak svoj odtide;
Tute plaka, pak umise,
Plaçne oçi da nevide.
Pò tom vanka izaſaje,
Tere slugam zapovida,
Das' jizbina na stol daje,
Jerje vrime od obida.

Sve njih Jozip çini sisti
Skupa stolom za jednime,
U poredu tû namisti
Sve starije nad mladjime.
Od kê Majke kî biahu
Za jedno-ih çini sisti,
A onise tom' çudjahu,
Tkoga od njih tako uvisti.
A prid brata najmladjega,
Koji pravi bratmu biſe,
Peterostruk dio svega
Jicha veche postaviſe.
Pak i Jozip ſ' njima side,
Dali stolom za drugime,
Medju sobom svi beside,
I provode dobro vrime.
Buduch dosta blagovali,
Dobro vino joſte piſe,
Priko podne danse obali,
Dase piuch' opoiſe.
Priblixase blizu nochi,
Jozip slugu svoga hita,
Govorechmu da ima pochi,
Nasuti-im vriche xita.

I pineze kêmu dadu,
Da ù vrichu opet stavi,
Dali skrovno, da neznadu,
Ni da toga komu pravi.
A u vrichu najmladjega
Jednu çaſu da sakrie,
I to skrovno sve od njega,
Da nikomu znano nie.
Stoje Jozip tvardo njemu
Zapovidju naredio,
Toje virni sluga u svemu,
Sve podpuno izvarſio.
Tù noch buduch ſ' njim nochili,
Sutradan-se rano ustaju;
Opravivſi ſtosu htili,
K' domu svomse odpravljaju
Napartiſe svoje sude,
Dostignuvſi svoju xelju,
Jedanaest bratje od tude
Diliſese ù veselju.
Nikoliko veche bihu
Od onoga mista odaſli,
Napridujuch ter hodihu,
Dabi prie doma doſli;

Posla Jozip tad za njima
Slugu svoga, govorechi:
Pojd' za ljudma barzo onima,
I ovocheſ njima rechi:
Za kû stvar-su meni ukreli
Çaſu moju s' stola moga,
I da sebe jesu uveli
U veliku napast s' toga.
Pristraſeni kada budu,
Çini k' meni dase vrate,
Da za svoj grih primu osudu,
I pokore obilate.
Kako Jozip ovo reçe,
Sluga oni barzo ide,
Stignuvſi-ih k' njim' poteçe,
Govorech-im te beside:
Zaſto taku vi krivinu,
Neharnici, uçiniste,
Tere momu Gospodinu
Zlo za dobro odvratiste?
Jere znate ljubav, koju
Vam' ukaza ovih danâ,
I çinivas u pokoju
Stat po sridi svoga stana;

A vi njemu ukradoste
Çaʃu s' kojom on napije,
I s' kôm svoje drage goste
Dobrim vinom nadarije?
Zaçudjeni radi toga,
Rekoʃemu, puni smeche:
Dila toga prokletoga
Nigdàr u nas nach-se neche.
Jer i plachu, kû za xito
Skoro bismo odbroili,
Pak u vriche zgar skrovito
Bilisu-nam postavili;
Ovim putom nju donismo,
Stoje tuje dase vrati,
Jer nauçni tomu nismo,
Sto nî naʃe, uzdarxati.
Kako dakle more biti,
Da takovu lupeʃtinu
Hotilismo uçiniti?
Stvarje muçna u istinu.
A sad çini dase obajde
Svak' nas tvoim prid oçima,
U koga-se çaʃa najde,
Dase umorit smartju ima;

A ostali svikolici
Sluxbenici da budemo
Egipskomu poglavici,
Doçim s' svita priminemo.
Tad-njim oni odgovori:
Stoste rekli tako budi;
Kigod od vas tò zlo tvori,
Sluxitiche vik ù trudi.
A pravedni ki budete,
Pravichete i ostati,
I kad doma poch htidete,
Nikor neche vas smetati;
Rekſi ovo, pak skidoſe,
S' poslenikov' svoje sude,
I sve, traxech, privargoſe,
Da naſasta çaſa bude.
Od stari-ih jur biahu
S' pomnjom vriche sve obaſli
Dali çaſu, kû iskahu,
U njih vrichah nisu naſli.
Kad najposli htiſe obachi
Najmladjega vriche brata,
Ne miſljahu ni tu nachi
Ukradeni sud od zlata.

Eto çaʃa; svi vidiʃe,
Gdije ù xitu zakopana;
Kû, kad vanka, izvadiʃe,
Bî prid svima ukazana.
Pristraʃeni priko reda,
Razadriʃe svoje odiche;
Od straha-ih svaki preda,
Svi xalosni s' te nesriche.
Branitise vech nî kamo,
Opet xito ripartiʃe;
Terse k' gradu svi onamo
Vele tuxni povratiʃe.
Juda prid svim ostalime
Prid Jozipa parvi pride,
Bratja ostala pak za njime,
Tugujuchi, njega slide.
Prid njim svaki na tleh pada,
Ponixeni doli kleçe;
Upita-ih Jozip tada,
I ovako njimà reçe:
Za kû stvarste meni ukrali
Çaʃu, stolu vi na mome?
Ali, darxim, niste znali,
Da napiat umim njome?

Odgovori njemu Juda,
Gospodine milostivi,
Branitise vech ni' kuda,
Jer vidimo dasmo krivi.
Osudaje ovo naſa,
Dasmot' ù vik sluxbenici,
I pri kôm-se najde çaſa,
I ostali svi kolici.
Na to Jozip reçe Judi:
Neçhu tako ja çiniti;
Neg kriv tkoje, das' osudi,
A praviçhe pravi biti.
Opet Juda poçe njemu
Govoriti: Gospodine,
Pravedansi ti ù svemu,
I izvarstan nad sve ine;
Ti znaſ najpri, kada bismo
Doſli ovdi kupit xita,
Pokletise poklonismo,
Ovako-nas ti upita:
Imateli na ovemu
Svitu oca joſter xiva,
Ali brata, u vaſemu
Stanu, koi joſ pribiva?

Rekosmoti da imamo
Oca starca joʃ naʃega,
I ù kuchi ostavljamo
Kod njeg brata najmladjega.
Ti nam onda zapovidi,
Toga brata da svedemo,
Daga tvoja milost vidi,
Sto-god mogli pri' budemo.
Kad dojdosmo k' ocu momu,
U Kanaan misto naʃe,
Sve potanko kazasmomu
Milost tvoja ʃto htiaʃe.
Nemogosmo nikakore
Oca na tò da prignemo,
U çestite tvoje dvore
Da diticha dovedemo.
Ja napokon sa svom mochi
Poçeh molit oca moga,
Da diticha puʃti pochi,
Dachu ja bit varhu toga.
I rekohmu, ako koju
Ditich samnom ʃtetu prime,
Grih na duʃu budi moju,
Od te stvari svako vrime.

Na ovese riçi umoli,
I diticha meni prida;
Mnoge suze za njim proli,
Jermu tuga sarce odkida.
Tersam pò tà naçin njega,
Oko' oca isprosio,
I grihase vikovnjega
Pod tegochu podloxio.
Sad prid noge kleçech tvoje,
Molim slavnu tvû dobrotu,
Ako-s' igdar dobro koje
Uçinio ù xivotu;
Da, grih brata malahnoga,
Pri komseje naſla çaſa,
Varhu tila varxeſ moga,
Da moj xivot zanj' podnaſa.
Na vecheme trude stavi,
Neg-bi njega postavio;
Samo njega k' ocu odpravi,
Dabig' otac joſ vidio.
Jer brez njega od ovuda
K' ocu nigdar nechu odtiti;
Da ne vidim starça huda
Od xalosti gdiche umriti.

Kada Jozip slisa ova,
Vech nemore das' ustavi,
Iznutrenja sva njegova
Smutisese od ljubavi.
I odluçi veoh dachese
Oçitovat svojoj brachi;
Ter svih, ki tut skupisese,
Od sebe-ih çini odachi.
Samo ostase bratja s' njime;
Jozip vrata sam zatvori;
Vele glasom pak plaçnime,
Zavapivsi, njim' govori:
Bratjo, xeljó sarca moga!
Ni joslime ne poznaste?
Jasam Jozip vas brat, koga
U Egipat vi prodaste.
Evo vid'-te, u koj slavi,
Kako vrime ja provodim,
Faraun-me kralj postavi
Dasam varh svih ja Gospodin.
Smetesese bratja od straha,
Stojech prid-njim svi trepechi;
U parsih-im nesta duha,
Nit mogose riçi izrechi.

Mislech dache ù naglosti
Suprot' njim'-se osvetiti;
I dache-njih brez milosti
Smartju teſkom umoriti.
Al-ih Jozip obveseli,
Govorech-im: zaſtostese,
Bratjo moja, tako smeli?
Ter od mene straſitese?
Sve pò Boxjoj tò bi volji,
Daste mene ovd' prodali,
Neka-bi-ste ù nevolji
Sad pò meni hranu imali.
Sada dakle k' vaſem domu
Priprav'tese barxe iti,
I recite ocu momu,
Dasam joſter xiv na sviti.
Recite-mu koje oblasti,
I moguchstvo ovde imam;
Kakvu slavù, koje çasti,
I poſtenje ovde primam.
Kaxite-mu dasam reka,
Da ovamo ima dochi;
Dasam blago mnogo steka,
O çemuche xivit mochi.

Vi zajedno ʃ' njim dojdite,
Vaʃa dica, vaʃe xene,
Stan, i blago sve dignite,
Ter dojdite vi kod mene.
Ovdechete dobro stati,
Siti ù svakoj obilnosti;
Çinit-chu-vam zemlje dati,
Baʃchin' lipih, svega dosti.
Rekʃi ovo, tad proplaka,
I zągarli najmladjega
Brata svoga; zatim paka,
Celovavʃi, pusti njega;
Svim ostalim ter po redu
Poda celov od ljubavi;
Doma k' ocu neka gredu,
Ljubeznivo sve odpravi.
Tad kralj çuvʃi dasu bili
Doʃli bratja Jozipova,
Sa svom svojom obitili
Veselise, i radova.
I Jozipu zapovidi,
Svoju bratju da ustavi,
I ʃtomuse bolje vidi,
Stvari svake da pripravi.

Da poſalje ocu svega,
    Kraljev pozdrav damu udili;
    I da digne k' sebi njega
    Sa svom svojom obitili.
Xenu, Dicu, i imanje
    Neka s' ocem vodė ovamo;
    Ovd'-chemo-im dati stanje,
    Gdi najbolje misto znamo.
I çini-im dat koçie,
    Na kîm dicu moch nositi;
    Da materam muçno nie
    Po putu-ih privoditi.
Po dvi halje pak svakomu
    Poda svile toga mista,
    Pet halj' bratu malahnomu
    I srebrenih pinez' trista.
Pinez' joſter i odiche,
    Jozip posla ocu dare,
    Xita, i druge svake piche,
    I ostale mnoge stvare.
Joſ-im Jozip hoti rechi,
    Dabi putem mirni bili,
    Dase nebi ſto glasechi,
    Meù sobom posvadili.

I takose odiliʃe,
Nosech sobom blaga mnoga,
Sto-im Jozip poda biʃe,
Ter pojdoʃe ù ime Boga.
Kad pridoʃe k' svojoj kuchi,
Skupno k' ocu pristupiʃe;
I ʃ' njimese radujuchi,
Dobre glase navistiʃe:
Evosmoti, rekoʃemu,
Oçe, zdravi doʃli k' stanu,
Nosech glase dobre ù svemu,
Dobro lito jur nam svanu.
Riçi nisu jur laxive,
Stochemo-ti rechi sada:
Sin tvoj Jozip joʃter xive,
I Egiptom svime vlada.
Starac Jakov çuvʃi ova,
Kako oda sna probudise;
Dali joʃ tò nevirova,
Premda ʃtogod utiʃise.
Da kad vidi kamilie
I pineze, i haljine,
I pʃenicu, i koçie,
I tolike stvari ine;

Tada pozna, i virova,
Da istina prava biʃe;
Duh-se njegov uzradova,
I sva uda oxiviʃe.
Pri neg umrem, reçe, pochů
Vidit sina pridragoga;
I s' Boxjomchu pak pomochů,
Poch veseo s' svita ovoga!
Za tim, kada dojde vrime,
U Egipat dase dixe,
Starac Jakov, i svi ʃ' njime,
Od njegove kisu ixe;
Xene, Dicu, i svů inu,
Pratex, i sve ʃto mogoʃe,
Napartiʃe na xivinu,
Ter k' Egiptu odtidoʃe.
Prazne tako ostaviʃe
Kanaanske svoje stane;
Veselech-se odpraviʃe
U Egipske one strane.
Na mejaʃe kad dojdoʃe,
U Egipat da ulizu,
Glas Jozipu odnesoʃe,
Datnu otac biʃe blizu.

Jozip hitro najbarxese
Susrititi oca uputi;
Koji kada sastaſese,
Plaç veseli tot bi çuti.
Jer plaçuchi starac tada,
Sina svoga obuhiti,
Govorechmu: sinko sada
Pripravan-sam jur umriti!
Jer tvoj obraz, sinko, vidih,
Stose nigdar ne nadiah,
I rad tebe sinko òsidih,
I xalosti mnoge priah!
Tako i Jozip, vele milo
Garlech oca celivaſe;
A niz obraz suzâ vrilo,
Od radosti propuſtjaſe.
Paka odtle odtidoſe,
I veselo svi gredihu,
U Egipat ulizoſe,
Gdi kraljevi dvori bihu.
Prid kraljevo pak pristolje
Ulizlaje druxba ova,
Kralj-ih pria s' dobre volje,
I lipoih pomilova.

Starac Jakov nikoliko
Tutse s' kraljem razgovori,
Govorenje bi razliko
Kê prid kraljem on otvori.
Pohvaliga kralj za isto;
Pak Jozipu poda rede,
U Gesensko lipo misto
Oca, i bratju da povede.
Da tustinu zemlje one
Uxivati ù vik mogu;
Neka svoje joſ zakone
Mogu obsluxit pò razlogu.
Tut-se kralju pokloniſe,
U Gesensko paka polje
Svise skupa uputiſe,
Tò-bo misto jest najbolje.
Tute Jakov sa svom svojom
Obitili nastanise;
Tute s' mirom, i s' pokojom
Svega dobra nasitise.
Svi sinovi Jakovovi,
Kîse i od njih porodiſe,
I unuci svi njegovi,
Sedamdeset ù sve biſe.

Vas broj ovi biſe ſ' njime
Doſa iz zemlje Kanaana
U Egipat, ù tò vrime,
Iz staroga svoga stana.
Paka ovi sedamdeset
Mnogi na svit puk podaſe;
Çetiri stò, i trideset
U Egiptu godin' staſe.
Ter-ih paka svemoguchi
Iz Egipta Bog slobodi;
I Manom-ih pitajuchi,
Po pustinji çudno vodi.
Ovoje oni puk, koise
Izraelski puk naziva,
Od kogano nahodise,
Da obechanu zemlju uxiva.
Ses-stò tisuch ljudii roda
Jakovljeva tadse najde,
Mozes slavni kad vojvoda
Iz Egipta ſ' njimi izajde.

SVARHA.

MOLITVA JUTRENJA

PIESMICA

Boxe spasenja moga,
    Moja jedina Slavo,
    Po Tebi svanech zdravo
    Svichè-mi i ovi dan.
Hvala-Ti Tvom na daru,
    Jer-si-me saçuvao,
    Jer-si-mi i nochas dao
    Spavati mirni san.
        Ljubim-Te mâ ljubavi,
            Ljubim-Te moj pokoju:
            Razgori ljubav moju
            Ljubavju Nebeskom!
Tebi moj uzdah parvi,
    Riç, dilo, misal Tebi,
    O Viçnji Kralju od Nebi,
    Komu tja od jutra bdim.

Moje molenje primi
Ljubko prid obraz sveti;
Ah! neka gori uzleti,
Jakno mirisni dim!
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Blagosti Tvê pribroit
Ah! tko na svitu moxe!
Tkoli dostojnu Boxe
Hvalu-che Tebi dat?
Kuda-se okrenem svudir
Milosche Tvê naziram;
Mudrosti, kê razbiram,
Vazdu-chu spovidat.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Jeziku svako u svomu
Tebe stvorenje slavi;
Velikost Tvoju javi
Okolo vas prostor.
Dubje visoko i stabla
Tebi-se vik vesele;
Hvale-Te vite jele,
Hvali-Te zelen bor.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*

O nochi jasni misece,
O zori srak danice,
Klanjaju Tebi lice
Pohvale za bilig.
Po Tebi-su k' visini
Planinski varsi ustali;
Svako-Te bardo hvali,
Hvali-Te svaki brig.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Svako na zemlji vrilo
Sapljuchi s' desna i liva,
Niz starmo çim-se sliva,
Hvalni-Ti tvori zuk.
Hvale-Te po pustoſi
Zvixdechi ljute zmie;
Hvali-Te çim zavie
Sardit u gori vuk.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Pohvalu Tvoju glase
Medni zorom slavichi;
Razlici Tebi ptichi
Slagaju dragi glas.
Po Tebi premalitje
Livade cvitjem kiti;

Po Tebi njive o liti
Zlatjeni kruni klas.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Po Tebi vocha jesen
U skutu zrila prima;
Po Tebi sida zima
Ledom pokriva svit.
Tebe spovida, u poljih
Ruxice rumenilo,
I Çeminsko bililo
I trava svaka, i cvit.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Po Tebi sad-je plima,
Osek-je sad pri moru;
Hvale-Te u svom' xamoru
I rike prohodech.
Ajerom sve ſto leti,
Sve ſto po kopnu hodi,
Sve ſto-se miçe u vodi
Hvali-Te nepristêch.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
S' Tebe-se reſi Nebo,
Zvizde-se Tobom diçe;
Po Tebi sunce istiçe,
Po Tebi markne noch.

Pravedni na svít doli,
Andjeli i Sveti u Raju,
Vík Tvoju ne pristaju
Slaviti Svetu Moch.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Uz meu tisuch' hvalâ,
Tebe i mâ duʃa piva;
Sarce-Te i mê zaziva:
Pomochi-me nastoj.
Tebi-se snixno klanjam
Çim Tvoje hvale uznosim;
Sliʃajme: vruche prosim
Blagoslov Sveti Tvoj.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Ti-mi dâ bitje i slobod,
Milostiv Ti-me staví,
Varh stvara da u slavi
Zasedem gospodar.
Ajer koji ja diʃem,
Svitlosti koje pazim,
Zemlja po kojoj gazím,
Milosti Tvé-su dar.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*

Virno svakdan zatiçem
Svete Tvê Razgovore,
Xarko joſ iza gore
Sunce ne spusti zrak.
Za da po putu hodim
Zakona, Boxe, Tvoga;
Varanja paklenoga
Da-me ne stisne mrak.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Daj da po Tebi budem,
Boxe, poçeti svaka;
Po Tebi udili paka,
Da budu i svarhu imat.
Bratske-mi plam ljubavi
U sarce stavno usadi;
Daleçe svi neskladi
Çini da budu stat.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
U svem' opchenju momu
Daj da ne tarpim ſkodu:
U gledu, slihu i hodu,
Daj da-se çuvam çist.
Straſe-me svud u putu
Pogibne zle sastaje;

Sardite pazechi zmaje,
Smete-se moja svist.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Kripi-me, Boxe jaki,
Da-se nad-mnôm neuznose;
Poʃlji-mi rajske rose,
Poʃlji-mi rajski lik.
Tamnosti sarca tiraj,
Da poznam Tvoju Volju,
U svakoj stvari, (molju!)
Budi-mi Ti svitnik.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Duhovne vladaj pute,
Posveti bojne trude,
Nepriatelje hude
Da budem pridobit.
Pomarsi zlochu moju,
Pokax'mi Licê milo:
Svako-che tad mê dilo
Çisto prid Tobom bit.
Ljubim-Te ma ljubavi, *i ost.*
Poʃlji-mi mochnu kripost,
Da-se za mene arve;
Vrati-mi dneve parve:
Xeljeni pravde mir.

U razmiſljanju oganj
Razxexi, Gospodine:
Kajan-chu srid gorçine,
Roniti suzâ vir.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Ter kad-me radost ujme
Tvog' medna Razgovora,
Pute Nebeskih Dvorâ
Tarka-chu kaô jelin.
Boxe, moj Boxe Viſnji,
Sliſaj molenja moja,
Jère-sam sluga Tvoja,
Sluxbene i majke sin.
Ljubim-Te mâ liubavi, *i ost.*
Skrovito niſtaê Tebi;
Tebi-su svaka znana;
Tvoja-je svaka strana,
Tvoj svaki svita xal.
Poſlji-mi vitre blage
Milosti pomochnice:
Srichno-chu pût plavice
Pribrodit morski val.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*

Ocu, po kom' sva jesu,
Sinu, kî nas odkupi,
Tiſechem' Duhu u skupi,
Bud' slava, dika, çast.
Isuse blagi, smeti
Zaside stare zmie;
Nek' za ljubav Marie,
Tvoja-me brani vlast.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Iz niſta mene stvori
Desnica Tvâ jedina;
Karvi-sam Tvoje cina.
Za-me Ti podnî Krix.
Neka-me vazda u dobru
Ispravi Tvâ Dobrota;
Oholost mog' xivota
Snixnostju Tvôm ponix'.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*
Od obetanjâ Tvoih
Pogled-me çini rada;
Zaludno jer nepada
Tvâ nepomiçna Riç.
Neçisto ſtoje operi,
Grubjeno ſtoje olipi,

Sve ſtoje slabo kripi,
Ranjeno ſtoje izliç.
Ljubim-Te mâ ljubavi, *i ost.*

Put Nebà vid upravi,
Krotka riç bud' i tiha;
Brez nezgode, brez griha,
Doçkati noch-mi daj.

Tim da tlaçechi, o Boxe,
Stvari biguche svita,
Dojde duſa çestita
Slavit-Te gori u Raj!
Ljubim-Te mâ ljubavi,
Ljubim-Te moj pokoju:
Razgori ljubav mju,
Ljubavju Nebosekom!

OPOMENA SVAKOMU
KARSTJANINU

O' ti svaki, koji ſtiti
Ovo budèſ, i motriti
Stocheſ posli smarti biti,
Imaſ xivot prominiti.
Akol' budeſ nehàjati,
Vech za svitom pristajati;
Nemoj krivit kog drugoga,
Nego krivi ſeb' istoga.
Spomenise zemlja dasi,
I da tvoga vika çasi
Kako munja kàzujese,
A pak u ças utarnese.

*

Danas jadni svit uxivaſ,
Sutra carna zemlja bivaſ;
Nit' môx' nachi priatelja,
Daje s' tobom statmu xelja.
Svak od tebe bixi nàse,
I od smràda uklonjase,
Koji tvoje tilo daje,
Tako da svim dodiaje.
Juçer kako cvit biaſe,
I svak s' tobom stat' xeljaſe,
Danas svaki uklonjase;
Nit' vech nate obzirase.
Onò pusto blago tvoje,
Sve drugomu ostaloje;
Kojichega, moxe biti,
Grihe çinech, potroſiti.
Ono tvoje rumenilo,
U ſtoseje prominilo?
Svaje lipost, i bililo
Smartna tavnost i blidilo!
Usta viſe negovorè,
Domachi-te vech nè dvore;
Ni viſete tko veçh goji,
Nitse tvoga kipa boji.

Plaçu dica, cvili xena,
Majka stoji raztuxena,
Gdite neche vech viditi,
Al ne xele s' tobom biti.
Znaſli tkoche s' tobom biti,
Tkolse k' tebi pridruxiti?
Carvi, Miſi, Guſterice,
Xabe, Zmije, i Gagrice.
Ovicheti druxba biti,
Dok'-te budu rastoçiti;
Kad nestane pak vech piche,
Isti ovi otichiche.
Pregarſt zemlje ostaticheſ,
I tû suda çékaticheſ;
Zaboravljen od svakoga,
I od istog roda tvoga.
Ovo pak-bi niſta bilo,
Kad-bis' ovdi sve dospilo:
Nitb' imao tko tuxiti,
Ni mnogose raztuxiti;
Kadbi çovik rech mogao:
Svitsam dosta uxivao,
Sad ne çekam vech drugòga,
Nego svarhu vika moga;

Al nemoxe ovo rechi,
Niti moxe kud utechi;
Valja posli vika svoga,
Doch pod ruku svemogoga.
Valja razlog dati Njemu,
Sto pristupi u svaçemu,
Dilujuchi, il mislechi,
Il brezumno govorechi.
Nemoxese s' Njim pravdati,
Ni grih koji zanikati;
Jerj' u Njemu mudrost taka,
Da sva vidi, i zna svaka.
Bolje tvoja zna çinjenja,
I sve riçi, i miſljenja,
Neg-ih moxeſ ti poznati,
I poznavſi iskazati.
Kadte na sud straſni zovne,
I kaxeti grihe skrovne;
Kako tadcheſ ubliditi,
I u sebi smuchen biti!
Stocheſ onda tuxan rechi,
Kad-ti reçe: ti za stechi
Blago, krivo miriosi,
I kamate çiniosi?

Tvoje blago ſtoche mochi
    Igdar tebe tad pomochi?
    Stoli jersi çaſtjen bio,
    I Gospodstvo provodio?
Zaſto tuju stvar ukrade,
    I svakomu svog ne dade?
    Zaſto klèse, zaſto psova,
    I neçisti grih dilova?
Kamo ljubav pram' ubogim,
    Nebuduchi dao mnogim
    Stosam tebi bio dao,
    Dabi ti njih pomogao?
Jer dan sveti ne posveti?
    Zaſto jezik tvoj prokleti
    Ne ustexe? vech tvojega
    Ubí, marmljuch, Iskarnjega?
Zaſto tvoje nepoſtova
    Roditelje, vech-ih psovà,
    Netijuchi njih sluſati,
    Ni çast duxnu njima dati?
Lucifera zaſto slidi,
    Ter tvog brata nenavidi?
    Jer uvridjen osvetise?
    Zaſto molit oblinise?

Kamo misli nepoſtenė
    Tvoje svarhu tuje xene?
Il divojke, koja nije
    Joſ poznala ni grih gdije?
Gdisu tvoje oholosti,
    Laxi, sarxbe, proxdarlosti?
Jeda sciniſ, dasu meni
    Ovi grisi sakriveni?
Ili dachu tebi biti
    Sliçan po çem', i podniti
Brezakonja ova tvoja,
    Kojim ni ti neznaſ broja?
Nemoj rechi: nisam znao;
    A pak nisam ni mogao
Sva potanko obsluxiti,
    Ni' çim xivih, bolji biti.
Zakon mojsi jur imao,
    A jasamti pomoch dao;
Zaſto ſ' njomse ti neslùxi,
    I od duga tvog oduxi?
Kako drugi neizbrojni
    Biſe Raja mog dostojni?
Neg jer zakon obsluxiſe,
    I jer meni virni biſe?

Uprav reci: nisam htio
Jerm' ugodan nie bio
Zakon, kogsi meni dao,
Nitsam za Raj tvoj hajao.
Hodi dakle iz prid mene,
Traxit tvoje poljubjene,
Koje virno dvoriosi,
I njih volju çiniosi.
Hođi, rekoh, izprid mene,
Tarpit muke sve paklene;
I ondicheſ pribivati,
Dok ja budem Bogovati.
O' moj Boxe, tise smiluj,
I pò grihu mom nediluj,
U đan oni, pun xalosti,
Sarxbe, gnjiva, i naglosti!
Karstjanine, ſto sad veliſ?
Ako đakle utech xeliſ
Od ovoga, zakon pazi,
I vech u grih ne ugazi.
Imaj pomlju duſe tvoje;
I akoju kad osvoje
Grisi koji, barz' otiđi,
Ter-ih s' plaçem ispovidi.

A nek tilo raspanese,
I u zemlju okrenese;
Jer opetche oxiviti,
Pak u slavi viçnjoj biti. Amen.

Prodavache-se kod Ivana Akrapa Gachicha na Duchanu Petra Kambera u Splitu, i gdi-ih on upravi.

